

Čís. 16288.

Pro vymáhání nároku na útraty sporu přisouzené oprávněnému ve sporu o výživné neplatí zvláštní výhody stanovené zákonem č. 314/1920 v doslovu zák. č. 177/1924 Sb. z. a n. pro pohledávky výživného, je-li nárok na útraty vymáhán advokátem podle § 70 c. ř. s. samostatnou exekucí.

(Rozh. ze dne 9. září 1937, R I 323/37.)

Vymáhající věřitel — advokát —, který byl ve sporu o zjištění otcovství a placení výživného právním zástupcem chudých nezl. Václava N., jemuž byly pravoplatně přisouzeny útraty sporu 736 Kč 30 h proti Josefu J., uplatnil podle § 70 c. ř. s. přímý nárok na uvedené útraty, a navrhl proto povolení exekuce zabavením a přikázáním dvou třetin služebních platů povinného Josefa J. s omezením, že povinnému musí přes zabavení zůstatí volným roční příjem 3.000 Kč, odůvodňuje to tím, že jde o útraty vyživovacího sporu. P r v ý s o u d uznal podle návrhu. R e k u r s n í s o u d omezil povolenou exekuci na zabavení jedné třetiny mzdy příslušící povinnému jako zaměstnanci firmy Antonín B. s tím, že musí mu zůstatí volným roční příjem 6.000 Kč.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Obnovení usnesení prvního soudu o zabavení dvou třetin mzdy dlužníkovy navrhuje stěžovatel proto, že prý pohledávka jím vymáhaná je příslušenstvím pohledávky výživného, k jehož vymožení je dovoleno zabavení dvou třetin dlužníkovy mzdy podle § 1, odst. 2, zák. č. 314/1920 ve znění zák. č. 177/1924 Sb. z. a n. Nebylo by pochyby o správnosti stěžovatelova tvrzení, kdyby byla bývala dotčená exekuce povolena osobě k výživě oprávněné k vymožení výživného a útratové pohledávky ve sporu o ně vzniklé, jak dovedil nejvyšší soud již v rozhodnutí č. 6130 Sb. n. s., vysloviv, že se výhody, které zákon poskytuje vymáhajícímu věřiteli při vedení exekuce na platy pro pohledávky výživného (§§ 1, 2, 3 zákona č. 314/1920 ve znění zák. č. 177/1924 Sb. z. a n.), vztahují i na útraty sporu jako na příslušenství hlavního nároku. V exekučním řízení, o něž tu jde, není však vymáhajícím věřitelem ten, komu bylo přisouzeno ve sporu proti dlužníku výživné zároveň s nárokem na náhradu útrat sporu, nýbrž advokát, který byl ve sporu o výživné ustanoven zástupcem chudých podle § 63 c. ř. s. a který užil svého oprávnění podle § 70 c. ř. s. k samostatnému vymožení útrat sporu, přisouzených nezletilci domáhajícímu se ve sporu výživného. V tomto exekučním řízení jde totiž o zvláštní nárok, ustanovením § 70 c. ř. s. advokátovi k samostatnému vymáhání ve vlastní jeho prospěch přikázaný, který právě řečeným zákonným předpisem byl oddělen od celkového nároku strany na výživné s útratami jí soudem přisouzené, pro které jedině ustanovení zákona č. 314/1920 Sb. z. a n. v doslovu zákona

č. 177/1924 Sb. z. a n. poskytují zvláštní výhodné uspokojení v exekučním řízení, odůvodněné právě jen zvláštní sociální povahou výživného. Této výhody zvláštního výhodného nuceného uspokojení není proto účasten útratový nárok oddělený od hlavního nároku strany na výživné, který jest advokátem podle § 70 c. ř. s. samostatně exekučně vymáhán. U něho jde o neprivilégovanou pohledávku, pro jejíž nucené vymožení platí ustanovení § 1, odst. 1, zák. č. 314/1920 v doslovu zák. č. 177/1924 Sb. z. a n. o přípustnosti zabavení platu jen do jedné třetiny. Právní názor stěžovatelův, že advokát jako zástupce chudých má nárok na výhodnější uspokojení své útratové pohledávky, nemá nejen opory v ustanovení § 70 c. ř. s., avšak ani v účelu ustanovení dotčeného zákonného ustanovení. Jak plyne z důvodové zprávy k § 70 c. ř. s. (Materiálie sv. I, str. 223), nebylo jeho účelem, aby útratová pohledávka zástupce chudých byla nějak přednostně uspokojována, nýbrž jen aby její uspokojení bylo zabezpečeno. Tomu účelu hová plně výklad ustanovení § 70 c. ř. s., který mu byl dán rekursním soudem, a to tím spíše, že při tomto výkladu nevznikají mezi advokáty dvě skupiny zástupců chudých, z nichž jen jedna by měla nárok na zvláštní výhodné uspokojení útratové pohledávky, poskytnuté jinak jen výmínečně vykonatelnému nároku zvláštní povahy. Pro právní názor stěžovatelův nelze konečně nic vytěžit ani z rozhodnutí nejvyššího soudu č. 11038 Sb. n. s., neboť v uvedeném rozhodnutí byla řešena jen otázka, zda jest advokát jako zástupce chudých v určitém nesporném řízení účastníkem tohoto řízení, nikoli však rozsah nuceného uspokojení útratové pohledávky advokáta jako zástupce chudých podle § 70 c. ř. s.

Čís. 16289.

Pracovní soudy jsou příslušné i pro žaloby na zvýšení důchodu prisouzeného jako odškodné za úraz vzniklý při výkonu služby, třebaže původní spor o odškodnění byl před účinností zákona o prac. soud. č. 131/1931 Sb. z. a n. rozhodnut řádnými soudy.

(Rozh. ze dne 9. září 1937, Rv I 2585/35.)

Žalobce, horník-provisionista, se na žalované společnosti pro dolování uhlí v M. domáhal žalobou zvýšení důchodu, prisouzeného mu rozsudkem krajského soudu v L. Ck II 33/11 z důvodu náhrady škody za úraz, který ve službách žalované utrpěl, a zvýšeného již rozsudkem řečeného soudu Ck I 144/19. Nižší soudy zamítly žalobu z věcných důvodů.

Nejvyšší soud z podnětu dovolání zrušil rozsudek nižších stolic i s řízením jim předcházejícím pro zmatečnost a žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Žaloba byla podána u krajského soudu v M. dne 20. července 1934, tedy po účinnosti zákona č. 131/1931 Sb. z. a n., jež nastala dnem